THE CHURCH WEEKLY

Vol. V | SUNDAY 20th MAY 1951 | PRICE 2 ANNAS PER COPY | NO. 18

THE GOSPEL AND THE CHURCH

By CHARLES W. RANSON

(II)

(This is the second part of an article on 'What shall I preach to a fear stricken age'? appearing in the Christian Century)

The Centrality of the Church.

The gospel is mediated through the church. And a second conviction that governs my preaching is a belief in the church as the body of Christ. This phrase can only mean that the church is both a supernatural fellowship and the instrument of God's purposes in history. My conviction on this, as on the meaning of the gospel, found a new depth and reality in that best of all theological schools, the mission field. There was a time when I was tempted to echo the words of the ecclesiastic who is reputed to have said; "I believe in the holy catholic church, but regret that it does not exist." The neat and painless theological assumptions which I took with me to India received many shocks when exposed to the rude realities of immature village Christian communities in a pervasively Hindu environment. It demanded a supreme effort of faith to believe that this tiny minority of despised people could be the instrument of India's salvation.

In the meantime, their quarrels and petty immoralities were tiresome, the processes of Christian instruction and discipline demanded endless patience (as well as superhuman faith), and I was a young man in a hurry. There was so much to be done; so many opportunities for good works, for hopeful social reform; and a benevolent government and enlightened non—Christians (so much more inteligent and attractive socially than the majority of Christians) were ready to cooperate. So I flung myself with energy into the many practical tasks that cried out for attention. Housing and health, labor conditions and educational reform, rural reconstruction and adult literacy occupied my attention and absorbed my energy.

Outside the Fellowship.

I do not want for a moment to suggest that these interests were unimportant or that the work done was of no value. Missionaries can and do render pioneer service in the field of social reform, which is of first-rate intrinsic value and is also an important element in their Christian witness. In my case, however, it was done at least partly as a flight from the frustrations of work within the church in India, and in consequence was done almost entirely outside the orbit of the Christian community. It was, I think, useful work and it was often exciting. We got some things done—slums rebuilt, labor legislation initiated. The problem lay not in the value of the things done, it lay in an unresolved conflict inside me regarding the nature and function of the church.

I was operating outside the fellowship, because I had found the fellowship feeble and slow and ill-instructed. It was only when I had time to think of these things, during a furlough in England, that I became fully aware of the conflict, and found my way back to a living faith in the church as the redemptive community. I went back to India chastened by the shame of my former arrogance and self-righteousness and determined to identify myself unreservedly with the despised community. What cannot be seen from outside becomes clear from within. I was no more blind than I had been before to the very human frailties of the church. But I began to see with new eyes how God uses the humble and the despised and the things that are not to bring to naught the things that are. I did not abate my interest in social reform, and I did my best to deepen the concern of the church in these areas of practical need. But I began to take with a new and more practical seriousness my belief that the real need of India lay beyond politics and physical relief, and that the real hope of India lay—despite all appearances—in the church as the community of the Word.

This tedious autobiographical excursion is relevant only because this high view of the church as a supernatural community and the bearer of the gospel has since been a dominant note in my preaching and a determining factor in my judgment of priorities in the world mission of the church. In recent years, my work has literally been in a world parish; and my sense of the significance of the world Christian community has deepened as my acquaintance with it has extended.

The late William Temple in his memorable and oftquoted enthronement sermon in Canterbury Cathedral spoke of the worldwide Christian fellowship as an instrument raised up by God "for such a time as this," and "the one ground of hope for the coming days." "It is of urgent importance," he said, "that we become aware of it, that we further it in every way open to us, and that through it we take our part in providing for the spirit of Christ, the agency by which he may transform the world."

A Supernatural Community.

The idea and the reality of the worldwide fellowship of Christians has captured the imagination and evoked the enthusiasm of a growing body of men and women in all the churches. In a world which is divided, and in grave peril as a result of its cultural and political conflicts, the existence of a world community which shares, in Christ, a unity

transcending other loyalties is a fact of the greatest import. But the reality and relevance of this supernatural fellowship is barely grasped by the majority of Christians and is unrecognized by the world at large.

Perhaps the gravest peril confronting the ecumenical movement at this moment is that it may itself reflect the division between East and West which dominates the world today. The movement of events in Asia and the growing tension in the Western world confront the ecumenical movement with a crucial test. If secondary loyalties prevail and the church succumbs to the demonic forces of division in the world, it will have failed in its time of visitation, and forfeited its power and its right to speak to a world in desperate need. Such a tragic consequence can result only from a deeper failure —the failure to see and appropriate the unity given by Christ to his Church Universal.

Here we move into a realm where human wisdom and eloquence count for little. Yet I am sure that in my preaching I must present to men that great and sacred mystery which is the church, knowing that it is the Holy Spirit alone which can make them very members incorporate in that mystical body which is the blessed company of all faithful people. I believe and preach that in the reality of that blessed company lies the hope of mankind.

My faith in the reality and relevance of the universal fellowship is closely bound up with the imperative of the world mission of the church. It is in the fulfillment of that mission that the ecumenical reality of the church finds its most powerful and sustained expression. In the words of the late Archbishop Soderblom: "Today there is no more apparent and momentous revelation of that eternal church of God than the worldwide Christian mission."

A Peril to Ecumenicity

Samuel Butler once said that even God Almighty cannot change history but some historians can and do. "Perhaps." he added wryly", that is why He allows them to exist." There are some unprofessional church historians to day who wax eloquent about the ecumenical movement, overlook its missionary origins, and forget—if they ever knew—that it was the modern missionary movement that restored to Protestantism the conception of the ecumenical (or worldwide) character of the church, which was temporarily lost at the Reformation. There are others who ignore history altogether. They think of the worldwide church with a glow of emotion and disregard the means by which God has brought about this great new fact of our time. There are yet others..... and one finds them frequently in student movement circles and in theological seminaries—who argue that the missionary era has given place to the ecumenical era, and that the organized missionary movement is a historical anachronism.

This shallow conception of ecumenicity is a serious peril to the ecumenical movement. For, as the second volume of the Amsterdam Assembly Series of the World Council of Churches asserts: "If an ecumenical movement is not primarily a strategy of worldwide evangelism, then it is nothing but an interesting academic exercise." In my preaching, therefore, I constantly reiterate the interdependence of Christian unity and world evangelism. I do so on three grounds.

1. Unless the organized ecumenical movement is to be reduced to a mere instrument for periodical discussion, it must find expression in practical, worldwide operations. I do not underrate the importance of "meeting". "Real life is meeting." Nor do I regard as of negligible value that ecumenical conversation into which the churches have entered. But the ecumenical obligations of Christians cannot be discharged merely by reading reports of occasional meetings of representative churchmen. Nor can the ecumenical obligations of the representative churchmen be adequately discharged by addressing the world from time to time in impressive encyclicals. These have their value, but they also have their dangers, Their frequency may dull their prophetic edge. They may become a divisive rather than a unifying force. The cost of ecumenicity is higher than this. Its burden is heavier.

The Price of Ecumenicity

2. The most widespread, sustained and powerful expression of the ecumenical spirit is found in the organized missionary movement. For missionary service, within the universal fellowship, involves more than an occasional meeting or an annual contribution. It involves a commitment of life; a complete and deeply rewarding identification with the life of a younger church in a distant land, and a costly dedication to the colossal unfinished task of world evangelism. Tens of thousands of men and women from the older Christendom are today accepting this obligation as a normal part of their Christian calling. They are now being joined by small but increasing numbers of men from the younger churches who accept a similar view of the price of ecumenicity. There is no more impressive or potent expression of the ecumenical reality of the church than this continuous interchange of service within the universal fellowship.

The accent of missionary service today is upon partnership. But though the accent, and often the method, changes, the need remains as great as ever, or greater. Though certain doors of opportunity are closing, others are open wide. And if the church's vision of ecumenical obligation ever dwindles to the point at which it fails to call its youth to this great adventure of costly partnership in world evangelism, then indeed the glory will have departed and the ecumenical movement will be reduced to an interesting but sterile academic exercise.

As a footnote to all this, it is to be remembered that, while it is not given to more than a few to offer their lives in this high service, the missionary enterprise of the church is still the most practical means by which the Christian congregation, by prayer and sacrificial giving, can share in the living ecumenical partnership of the Church Universal.

3. The final and commanding reason for my conviction regarding the interrelation of unity and evangelism is found, of course, in the New Testament and in the very nature of the Church as a community of worship and witness. Its most moving expression is in the high-priestly prayer of our Lord: "Neither for these only do I pray, but for them also that shall believe on me through their word; that they may all be one, even as thou, Father, art in me, and I in thee, that they also may be one in us: *that the world may believe*".

I think I have preached more frequently on this text than on any other during the past few years. It is the basis of my deepest conviction regarding the world mission of the church, which is a mission in which the witness of Christian unity is an

കുടുംബപംക്തി

ദൈവവും പരിവർത്തനവിധേയമായ ബാല്യദശയും

(എൻ. എ. കെ.)

(IV)

വളർന്നുവരുന്ന ഒരു കുട്ടിയിൽ ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യബോധവും അചഞ്ചലമായ ഈശ്വരവിശ്വാസവും വളർത്തുവാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഉപാധികളിൽ സർവ്വപ്രകാരേണയും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ ദൃഢമൂലമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈശ്വരവിശ്വാസവും ഹൃദയവിശുദ്ധിയുമാണു്. അവസാനമായി—എന്നാൽ എല്ലാററിലും ഉപരിയായി—കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കു് മാതൃകയായി ഭവിക്കുന്നതു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യമാണു്. വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം വെറുംവാക്കുകളാൽ മാത്രം പ്രകടമാകുന്നതോ പ്രകടിപ്പിക്കാവുന്നതോ അല്ല. കുട്ടികൾക്കു ഉത്തമമാതൃകകളായി തീരുന്നവരുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം കൊച്ചുകുട്ടികളിൽ സജീവങ്ങളും വിദൂരവ്യാപകങ്ങളുമായ ചില ഉത്തമ ആദർശങ്ങളെ കടത്തിവിടുവാൻ സഹായകമായിത്തീരും. ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിലും ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യബോധത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഏതൊരു പ്രവൃത്തിയും കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ദൈവത്തെ സാക്ഷിക്കുന്ന പ്രവൃത്തി ആയിരിക്കും. അവരുടെ ഓരോ പ്രവൃത്തികളിലൂടെയും ക്രിസ്തുവിനെ സാക്ഷീകരിക്കുവാനും സാക്ഷാത്കരിക്കുവാനും വെറും വാക്കുകളാൽ നൽകുന്ന ഉപദേശത്തേക്കാൾ ഫലപ്രദമായ ഉദാഹരണങ്ങളായി അങ്ങിനെ ഉള്ളവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ കൊച്ചുകുട്ടികളിലും പ്രതിബിംബിക്കുന്നതായി നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും. നേരെമറിച്ചു് മാതാപിതാക്കന്മാർ ഈശ്വരവിശ്വാസമില്ലാത്തവരും ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യ ബോധത്തോടുകൂടി ജീവിതത്തെ ക്രമീകരിക്കാത്തവരും ആണെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ഉള്ളവർ അവരുടെ കുട്ടികളെ ഈശ്വരവിശ്വാസമുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന എല്ലാശ്രമങ്ങളും പരിപൂർണ്ണവിജയത്തിലെത്തുകയില്ല എന്നു മാത്രമല്ല പലപ്പോഴും പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചു എന്നുംവരാം. നല്ലകാര്യത്തിലും ചീത്തകാര്യത്തിലും കുട്ടികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ഏററവും ഉത്തമമാതൃക മാതാപിതാക്കളാണെന്നുള്ളതാണു് അതിനുള്ള കാരണം. "ഞാൻ എല്ലാകാര്യവും വിമർശനബുദ്ധിയോടും സംശയദൃഷ്ടിയോടും മാത്രം വീക്ഷിച്ചുപോന്നു. എന്നാൽ എന്റെ അച്ഛന്റെ ആത്മാർത്ഥതയും ഹൃദയവിശുദ്ധിയും ഒരുവിധത്തിലും ചോദ്യം ചെയ്യത്തക്കതോ സംശയിക്കത്തക്കതോ അല്ലായിരുന്നതിനാൽ ഒടുവിൽ ഞാൻ രക്ഷാമാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തി." എന്നത്രെ മതസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ താൻ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്ന വിഷമതകളെപ്പററി വിവരിച്ചകൂട്ടത്തിൽ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്.

ഈശ്വരാരാധനയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളർന്നുവരുന്ന കുട്ടിക്കു് ലഭിക്കേണ്ട ആന്തരികമായ പ്രചോദനത്തേയും അതിനു സഹായിക്കുന്ന പ്രേരകശക്തികളേയുംപററി ചുരുക്കമായി ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചു എന്നേ ഉള്ളൂ. ഇനിയും ആരാധനാസമയത്തു് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതുമായ പ്രാർത്ഥനകളെപ്പററി അല്പം ചിന്തിക്കുന്നതു് അസ്ഥാനത്താവുകയില്ല എന്നു കരുതുന്നു. പ്രായംചെന്നവർ സ്വീകാര്യവും ആദരണീയവുമായി കരുതിപോരുന്ന ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും ഒക്കെ അതേപടി കൊച്ചുകുട്ടികളിൽ കുത്തിച്ചെലുത്തുവാനോ അവരെ അടിച്ചേല്പിക്കുവാനോ ശ്രമിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു ബുദ്ധിപൂർവ്വകമല്ല. ആരാധന എന്നുള്ളതു് ചില കായികാഭ്യാസമുറകൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുപോലെ വെറും കൃത്യനിർവ്വഹണസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി മാത്രം ചൊല്ലിതീർക്കേണ്ടതായ ചില സ്തുതിവചനങ്ങളും പ്രാർത്ഥനവാക്കുകളും ആയി നാം കരുതരുതെന്നു മാത്രമല്ല ആ വിധത്തിലൊരു ധാരണ കൊച്ചുകുട്ടികളിൽ കടത്തിവിടുകയുമരുതു്. കുടുംബപ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ട സർവ്വപ്രധാനമായ സംഗതി വീട്ടിൽ ഉള്ള ഓരോ കുട്ടിയും ഭക്തിസമന്വിതം ഉള്ള ഈശ്വരധ്യാനത്തിന്റെയും ഈശ്വരാരാധനയുടെയും ഓഹരിക്കാരായി തീരുക എന്നുള്ളതാണു്. ഈ ഉദ്ദേശം സഫലമാകണമെങ്കിൽ ആരാധനാസമ്പ്രദായങ്ങൾ കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ അഭിരുചിക്കു് അനുയോജ്യമായിട്ടുള്ളതും ആരാധനാസമയത്തു് ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ അവർക്കു് മനസ്സിലാകത്തക്കതും ആയിരിക്കണം. ആരാധനാസമയങ്ങളിൽ കൊച്ചുകുട്ടികൾ ആലാപിക്കുന്ന പാട്ടുകളും അവർ സ്വന്തമായി സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും എത്രതന്നെ അവ്യക്തങ്ങളോ അപൂർണ്ണങ്ങളോ ആയിരുന്നാലും നാം അവരെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തരുതു്. കൊച്ചുകുട്ടികൾ എപ്രകാരം ചിന്തിക്കുന്നു എന്നും ആരാധനാസമയങ്ങളിൽ അവർ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ ആ പ്രകാരമായ അവരുടെ ഭാവനയിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ചിന്താഗതികൾ എന്തൊക്കെയെന്നും നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

കടലാസ്സുംകൊണ്ടു ക്രിത്രിമമായ പുഷ്പങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്ന ജോലിയിൽഏർപ്പെട്ടിരുന്ന നിർദ്ധനയായ ഒരു ബാലിക ഒരിക്കൽ ഒരു പൂന്തോട്ടത്തിൽവച്ചു മനോഹരമായ ഒരു പുഷ്പത്തിന്റെമൃദുലമായ ദളങ്ങളെ സ്പർശിക്കുവാനിടയായപ്പോൾ ജഗദീശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിവൈഭവത്തെപ്പററി അൽഭുതപ്പെട്ടുകൊണ്ടു പറയുകയുണ്ടായി. "എല്ലാ നിസ്സാരവസ്തുക്കളെയും ദൈവം ഏററവും മനോഹരമായ രീതിയിൽതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പുഷ്പത്തെ ദൈവം ഇത്ര മനോഹരമായി സൃഷ്ടിച്ചതിൽ എത്ര ഉത്തമമായ ജോലിയാകുന്നു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്."

സ്വന്തം പാവയെപ്പററി (കളിക്കോപ്പു്) 9 വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി ഒരിക്കൽ പ്രാർത്ഥിച്ചതു് ഈ വിധത്തിലാണു്. "അല്ലയോ ജഗദീശ്വരാ ഒരമ്മ അവളുടെ കുട്ടിയെ എന്നപോലെ എന്റെ പാവയെ സ്നേഹിക്കുവാനും അതിനെപ്പററി ചിന്തിക്കുവാനുമുള്ള കഴിവും സന്മനസ്സും എനിക്കു നൽകണമേ." ഒരാൺകുട്ടി ഒരിക്കൽ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചതു് ഇപ്രകാരമാണു്. "ദൈവമേ, സാധുക്കളെ ധനവാന്മാരായി തീരുവാൻ സഹായിക്കണം. പണക്കാരായിട്ടുള്ളവരുടെ അഹംഭാവത്തെ നീ ഇല്ലാതാക്കണം. അങ്ങിനെ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ സമത്വവും സാഹോദര്യവും വളർത്തണമേ." പത്തുവയസ്സുപ്രായമായ ഒരു കുട്ടി ഒരിക്കൽ താഴെക്കാണുംവിധം രേഖപ്പെടുത്തി. "നിങ്ങൾക്കു നല്ലവനായിത്തീരണമെന്നു് ആഗ്രഹമുള്ളപക്ഷം, നിങ്ങളെ നല്ലവനാക്കി

---

essential ingredient. I know no message more relevant to the needs of the church and the world in "such a time as this."

ശിഥിലഹാരം

(ഡീക്കൻ സി. പി. വറുഗീസ്, കുറുപ്പംപടി)

നാളുകൾ അധികം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല ആ അത്യാഹിതം നടന്നിട്ട്. ഹൃദയഭിത്തികളിൽ പോറലുകളെ ഉളവാക്കിയ ആ അത്യാഹിതം, മലങ്കരസഭയെ അനന്തമായ സന്താപസിന്ധുവിൽ ആമഗ്നമാക്കിയ ആ സംഭവം കുത്തിക്കുറിക്കുന്നതിനു കണ്ണുനീരിൽ നനഞ്ഞ ഒരു തൂലികത്തുമ്പിനു് എങ്ങനെ സാധിക്കും.

മരണം ജീവിതത്തെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നു. ആ കരാളരൂപം എപ്പോഴാണു് അതിനു് അറുതിവരുത്തുന്നതെന്നു് ആരറിഞ്ഞു? എത്രനിസ്തുല്യജീവിതങ്ങൾ ആ സാഹസികന്റെ ഭയങ്കര നിപാതങ്ങളേറ്റു തകരുന്നില്ല! പണ്ഡിതപാമരഭേദമന്യെ, കുടിലിലും കൊട്ടാരത്തിലും അവന്റെ കരുത്തേറിയ കരതലങ്ങൾ ആഞ്ഞടിക്കുന്നു. സന്താപത്തിലും സന്തോഷത്തിലും കുലുങ്ങാതെ; കൈക്കൂലിയിലും സ്വാന്തനത്തിലും മയങ്ങാതെ മരണം അതിന്റെ ഘോരാട്ടഹാസങ്ങൾ മുഴക്കുന്നു. എങ്കിലും മരണമേ! നിന്റെ മാരകമായ ബാഹുക്കൾ ഞങ്ങളുടെ അനിഷേധ്യ ആത്മീയാദ്ധ്യക്ഷനെ ഇത്രവേഗം അപഹരിക്കുമെന്നു് ആരറിഞ്ഞു!

* * * *

ആഞ്ഞടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടെയാണു സഭാമക്കൾ ആ ഭയങ്കരമായ സന്ദേശം ശ്രവിച്ചതു്. മലങ്കരസഭയുടെ അഭിമാനസ്തംഭം മരണ യവനികക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞദിനമായിരുന്നു അന്നു്. സ്വതസിദ്ധമായ സേവനവ്യഗ്രതയിൽ കുന്നംകുളത്തു എഴുന്നള്ളിയിട്ടു മടങ്ങുന്ന അവസരത്തിലാണു് ആ അഭിവന്ദ്യതിരുമേനി ഹൃദയസ്തംഭനം മൂലം കാലം ചെയ്തതു്. ആ സഭാഭാസുരന്റെ ഈ ലോകജീവിതത്തെ മരണദൂതൻ മായിച്ചുകളഞ്ഞുവെന്നുവരികിലും ഇന്നും എന്നും അനേകായിരങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം അനശ്വരനായി ജീവിക്കുന്നു. ഉജ്ജ്വലമായ ആ പ്രഭാഷണങ്ങൾ, ശ്രോതാക്കളിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു് അവരെ ഒരു ദിവ്യലോകത്തിലേക്കു ആനയിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ആ ഗാനമാധുരിമ എങ്ങനെ വിസ്മരിക്കും. മലങ്കര സുറിയാനി സഭാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു നാളും അസ്തമിക്കാത്ത ഒരു തേജഃപുഞ്ജമായി ആ വന്ദ്യവൈദിക ശ്രേഷ്ഠൻ വിരാജിക്കുന്നു.

ആ ദിവസത്തെ പ്രഭാഷണം എനിക്കു വിസ്മരിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണു്. ഒരു ചെറുപുഞ്ചിരിയോടുകൂടി പ്രസംഗപീഠത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്തു് ഗാംഭീര്യം തുളുമ്പുന്ന മനോഹരസ്വരത്തോടുകൂടി ആരംഭിക്കുന്ന ആ വന്ദ്യതിരുമേനിയുടെ പ്രഭാഷണധോരണി ശ്രോതാക്കളെ കരയിക്കും, കുടുകുടാ ചിരിപ്പിക്കും. വിശ്വാവശ്യമായ ആ മോഹനസൂക്തികൾ അനേകം സന്തപ്തഹൃദയങ്ങളിൽ എന്നാളും അലതല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

സുറിയാനി സമുദായത്തിന്റെ സുശക്തകേന്ദ്രമായ കോട്ടയം പട്ടണത്തിന്റെ വിശാലമായ വീഥിയിൽക്കൂടെ ആ വിലാപയാത്ര മന്ദംമന്ദം നീങ്ങി. തന്റെ പാദവിന്യാസങ്ങൾകൊണ്ടു പാവനമായ പഴയസിമ്മനാരിയോടു് ആ പുരോഹിത പുംഗവൻ അന്ത്യയാത്ര ചോദിക്കയാണു്. എന്നെന്നേക്കുമായ ആ വിയോഗം! തന്റെ സഹ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ അന്ത്യോപചാരങ്ങൾ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഏതൊരു പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠന്റെ മേലദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനലബ്ധിയിൽ സഭാസന്താനങ്ങൾ ആപാദചൂഡം പുളകമണിഞ്ഞുവോ ആ ആത്മീയപിതാവിനെ ഒരു നോക്കുകാണുന്നതിനു കരഞ്ഞു കരിഞ്ഞ ആ മുഖങ്ങൾ വെമ്പുകയാണു്. ഭാനുമാൻ അംബരമദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ഹൃദയംതകർക്കുന്ന ആ കാഴ്ചവീക്ഷിക്കയാണു്. അനേകം ശതം മോട്ടോർ വാഹനങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടെ ആ വിലാപയാത്ര അങ്ങനെ മന്ദംമന്ദം തെക്കോട്ടു നീങ്ങുന്നു. ആ വന്ദ്യപിതാവിന്റെ മൃതശരീരം സംസ്കരിക്കുന്നതിനുദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുത്തൻകാവിലെ സുപ്രസിദ്ധ ദേവാലയത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയായിരുന്നു ആ അന്ത്യയാത്ര. വീഥികളുടെ ഇരുപാർശ്വങ്ങളിൽ അണിനിരന്നുനിന്ന ജനസഞ്ചയം അഴൽനിഴലിച്ചുനിന്നിരുന്നു

ത്തിർക്കണമെന്നു ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചതിനുശേഷം നിങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു യാതൊരുശ്രമത്തിന്റേയും ആവശ്യമില്ലെന്നമട്ടിൽ അലസമായികഴിഞ്ഞുകൂടിയാൽ ഫലമില്ല. പ്രയാസമുള്ള ജോലികൾ ചെയ്തു തീർക്കുവാൻ സർവ്വാത്മനാ പ്രയത്നിക്കാറുള്ളതുപോലെ നല്ലവനായിത്തീരുവാനും ആത്മാർത്ഥമായ ഒരു പരിശ്രമം ആവശ്യമാണു്. അങ്ങനെയുള്ള പരിശ്രമം വിജയത്തിലെത്തുവാൻ ഈശ്വരാനുകൂല്യവുംകൂടിയേ തീരൂ." "ഞങ്ങളുടെ ശരീരസുഖത്തിനു വേണ്ടിയും, മനോഹരമായ പുഷ്പങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും, ഞങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന എല്ലാവിധ ആനന്ദങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും, ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സ്നേഹിതന്മാർക്കുവേണ്ടിയും, ശ്രുതിമധുരമായപാട്ടുകൾപാടുന്ന പക്ഷികളെ നൽകിയിട്ടുള്ളതിനാലും, ഞങ്ങൾക്കു ഭക്ഷിക്കുവാൻ നൽകിയിട്ടുള്ള എല്ലാ നല്ല പദാർത്ഥങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ഹൃദയംഗമമായി നന്ദിപറയുന്നു." എട്ടരവയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടി ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതും സാധാരണ ചൊല്ലാറുള്ളതുമായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയാണു മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചതു്. ഒരു ഒമ്പതുവയസ്സുകാരൻ ഒരിക്കൽ ചൊല്ലിയ പ്രാർത്ഥന വളരെ രസാവഹമാണു്. "അല്ലയോ ജഗദീശ്വരാ! ഞങ്ങളെ എല്ലാവരെയും ഉല്ലാസഭരിതരാക്കിത്തീർക്കുവാൻ അവിടുന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാശ്രമങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും നന്ദിപറയുന്നു. അവിടുന്നും ഞങ്ങളോടൊപ്പം ഉല്ലാസവാനായിത്തന്നെ കഴിയുക. വല്ല കാരണവശാലും അതിനു സാദ്ധ്യമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ കാര്യത്തിൽ വളരെയധികം വിഷമിക്കേണ്ടതില്ല". ഒൻപതുവയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നതിനുമുമ്പായി ദൈവത്തോടു പറയുകയാണു്. "അല്ലയോ അപ്പച്ചാ! ഞാൻ അങ്ങയോടു വേണ്ടവിധത്തിൽ നന്ദി പറയുവാൻ (Good night·) ഞാൻ മറന്നുപോയി. എന്നാൽ അങ്ങേക്കു് ഈ രാത്രിയിൽ എല്ലാവിധ ഭാവുകങ്ങളും ഞാൻ ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു." ഇത്രയും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു് ആ പെൺകുട്ടിയിൽ ഒരു സംശയം ജനിച്ചു. ദൈവത്തോടു് ആ രീതിയിൽ സംസാരിച്ചതു് തെറ്റിപ്പോയോയെന്നു്. സംശയനിവാരണാർത്ഥം അവൾ അവളുടെ മാതാവിനോടു് ചോദിക്കുകയാണു്, "അമ്മേ, ദൈവത്തോടു് ഞാൻ അങ്ങിനെ സംസാരിച്ചതിൽ വല്ല തെറ്റുമുണ്ടോ? ഞാൻ ദൈവത്തെ വളരെയധികം സ്നേഹിക്കുന്നതിനാലാണു് ഈ രാത്രിയിൽ സകലഭാവുകങ്ങളും ദൈവത്തിനു് കൈവരട്ടെയെന്നു് ആഗ്രഹിച്ചതും ആശംസിച്ചതും."

യഥാർത്ഥ്യസംപൂർണ്ണമായ മതബോധമാണു് ഈ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ഉടനീളം മുഴച്ചുകാണുന്നതു്. കുട്ടിയുടെ ലോകത്തോടും, ജീവിതത്തോടും നേരിട്ടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സർവ്വശക്തനും, സഹായിയും സ്നേഹസ്വരൂപനുമായ ഒരു ദൈവത്തെയാണു നാമവിടെയെല്ലാം ദർശിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു നാം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പാട്ടുകളും പ്രാർത്ഥനകളുമെല്ലാം അവരുടെ ലളിതവും, പ്രായോഗികവും യഥാർത്ഥവുമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കുതകുന്നവയായിരിക്കണം.

* സുറിയാനി ഭാഷാജ്ഞാനം

നെടുന്തള്ളിൽ സ്കറിയാ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ

കിഴക്കൻ സഭയിലുൾപ്പെട്ട യാക്കോബായ (ഓർത്തഡോക്സ്) സഭയുടെ സകല ആരാധനാഗ്രന്ഥങ്ങളും ക്രമാശക്രമങ്ങളും സുറിയാനിഭാഷയിലാണ് നിർമ്മിതമായിരിക്കുന്നത്. തന്മൂലം പ്രസ്തുത സഭയിലെ വൈദികർ സുറിയാനി നന്നായി പഠിച്ചിരിക്കേണ്ടതു് ഒഴിച്ചുകൂടുവാൻ പാടില്ലാത്ത അവശ്യമാകുന്നു.

ടി സഭയുടെ ശുശ്രൂഷക്രമങ്ങൾ സുറിയാനി അറിയാവുന്ന വൈദികർ അതിനുവേണ്ട ജ്ഞാനത്തോടും തന്മയത്വത്തോടും സംഗീതവാസനയോടുംകൂടി നടത്തുന്നതായാൽ അതിന്റെ ഭംഗി, ജീവൻ, രസം ഇവയൊക്കെ എന്താണെന്നു കണ്ടും കേട്ടും അനുഭവിച്ചവർക്കു മാത്രമേ ധരിപ്പാൻ സാധിക്കയുള്ളു. ഒരു മുപ്പതുകൊല്ലം മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും അച്ചന്മാരും ഇന്നുള്ളവരിൽ ചുരുക്കംപേരും നടത്തിയിട്ടുള്ളതും നടത്തുന്നതുമായ ക്രമാശകളാദിയായ കർമ്മങ്ങൾ അനുഭവമാക്കിട്ടുള്ളവരും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുമായ ഭക്തജനങ്ങൾക്കു ഇന്നുള്ള പലരുടെയും കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ—മലയാള പുസ്തകം മാത്രം ഉപയോഗിച്ചു നടത്തുന്നവരുടെ—അനിഷ്ടവും അതൃപ്തിയും വന്നുകൂടുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല.

മാർത്തോമ്മാക്കാരുടെ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട യോഗ്യതകളിലൊന്ന് സുറിയാനി ഭാഷയിലുള്ള ജ്ഞാനമാകുന്നു. അതായതു മാമ്മോദീസാമുതൽ ശവസംസ്കാരം വരെയുള്ള എല്ലാ ശുശ്രൂഷകളും കർമ്മങ്ങളും സുറിയാനിയിൽനിന്നും പൊരുൾതിരിച്ച് ചൊല്ലുന്നതിനുള്ള ഭാഷാജ്ഞാനമുള്ളവനും ബി. എ. പാസ്സായവനും ആയിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണെന്നാണ ഞാൻ ഓർക്കുന്നതു്. ജനനംമുതൽ മരണംവരെയുള്ള ശുശ്രൂഷകൾ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മററുള്ളതു സകലവും അതിലടങ്ങുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഏതായാലും അവരുടെ ശുശ്രൂഷകൾ സുറിയാനി ഭാഷയിലൂടെയായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമുള്ളതായിക്കാണുന്നു. എന്നാൽ യാക്കോബായ മലങ്കരസഭ അതു ഇന്നത്ര കാര്യമായി ഗണിച്ചിട്ടില്ല.

കുറെ കാലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് തിരുമേനി അങ്കമാലി ഭദ്രാസനഇടവകയിൽപെട്ട മേൽക്കുന്നവർക്കു തേർഡ്ഫോറംവരെയുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ഒരു സർക്കുലർ പുറപ്പെടുവിച്ചു. എങ്കിലും സുറിയാനിയുടെ കാര്യം അതിൽ പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. കുറെകഴിഞ്ഞു സ്കൂൾഫൈനൽവരെ പഠിക്കണമെന്നു വീണ്ടും ഒരു സർക്കുലർ പുറപ്പെടുവിച്ചു. അതിലും സുറിയാനിയുടെ കാര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷും സുറിയാനിയും വേണ്ടന്നായിരിക്കുന്നു. അത്താനാസ്യോസ് തിരുമേനിക്കു സുറിയാനിഭാഷയോടുള്ള വെറുപ്പുകൊണ്ടല്ല അതു എങ്ങനെയും പഠിച്ചേ തീരൂ എന്നുള്ളതുകൊണ്ടായിരുന്നു.

ഒരുകാലത്തു് അങ്കമാലിഭദ്രാസന ഇടവകപള്ളിക്കാർകൂടി ടി.തിരുമേനിയുടെ ചെലവിനും സുറിയാനി പഠിത്വത്തിനും ആയി പള്ളിവരുമാനത്തിന്റെ അഞ്ചുശതമാനം ആണ്ടുതോറും കൊടുക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. അതനുസരിച്ച് കുറെക്കാലം ആലുവാ സിമ്മനാരിയിൽ സുറിയാനി പഠിത്വം നടത്തി എങ്കിലും അതും വീണുപോയി. എങ്കിലും കോതമംഗലത്തു് ചെറിയപള്ളിയിൽനിന്നും ഇന്നും പണംകൊടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കയാണ്.

സുറിയാനി ഭാഷാഭ്യസനത്തിന്റെ അഭാവം പരിഹരിക്കുന്നതിനായി രണ്ടുമൂന്നുകൊല്ലംമുമ്പ് അങ്കമാലി ഭദ്രാസന ഇടവക പള്ളിക്കാർകൂടി ചെയ്ത നിശ്ച

(ശേഷം 6—ാം പേജിൽ)

* ബ. ലേഖകൻ ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളോടും വീക്കിലി പത്രാധിപർ യോജിക്കുന്നു എന്നു് ഈ ലേഖന പ്രസിദ്ധീകരണംകൊണ്ട് അർത്ഥമില്ല.

കണ്ണുകൾകൊണ്ടു സാക്ഷിക്കുകയാണ് മൃതശരീരം വഹിച്ചിരുന്ന ആ വാഹനത്തെ. ഒരിക്കലും തിരിച്ചുവരാത്ത അവസാനയാത്ര അയയ്ക്കുകയാണവർ. അവർ പുഷ്പമാല്യങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുകയാണ് ആ മൃതദേഹത്തിൽ. ഒരു ശോകഗാനം അന്തരീക്ഷത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു. വൃക്ഷശാഖകളിൽ ഇരുന്ന പക്ഷികൾ അതേററു പാടാൻ തുനിഞ്ഞിരിക്കണം.

അനന്തനിദ്രയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന കൊച്ചുതിരുമേനിയുടെ നയനങ്ങൾ അടഞ്ഞിരുന്നു. ആ ചുണ്ടുകളിൽ മരണത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ഒരു മന്ദസ്മിതം കളിയാടിയിരുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. അടുത്തുള്ള ദേവാലയങ്ങളിൽനിന്നും മരണമണിനാദം മുഴങ്ങി. ചങ്ങനാശേരി, തിരുവല്ല മുതലായസ്ഥലങ്ങളെ പിന്നിട്ടുകൊണ്ടു കറുത്തകൊടിക്കൂറകൾ പാറിപ്പറക്കുന്ന ആ വാഹനങ്ങൾമുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയാണ്; അഭിവന്ദ്യതിരുമേനിയുടെ വാസസ്ഥലമായ ചെങ്ങന്നൂരിലെ ബഥേൽ അരമനയിലേക്കു. ഭയങ്കരമായ രോദനസ്വരം ഗഗനമാർഗ്ഗത്തിൽ മാറെറാലികൊണ്ടു. ഒരു വലിയ പട്ടണത്തിന്റെ കരച്ചിൽ. വിസ്തൃതമായ വിഹായസ്സിൽ സ്വർഗ്ഗീയസേനകളുടെ മണിരഥങ്ങൾ പോലെ ധവളകോമളമായ വെള്ളിമേഘങ്ങൾ ത്വരിതഗമനം ചെയ്തു. "ബഥേൽ" അനാഥമായി. അവിടെയും അന്ത്യോപചാരങ്ങൾ, പുഷ്പമാല്യങ്ങൾ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെയും അവസാനിച്ചില്ല ആ യാത്ര. അതു വീണ്ടും പുത്തൻകാവിലെ തെരുവീഥിയിൽ കൂടെ കണ്ണുനീരിൽ കുളിച്ച ആത്മീയമക്കളുടെ ഇടയിൽ കൂടെ—മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. തദ്ദേശവാസികൾക്കു സഹിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു ആ അകാലവിയോഗം.

* * *

തന്റെ അന്ത്യപരികർമ്മങ്ങളുടെ സ്വച്ഛതയിൽ ഇന്നിതാ നമ്മുടെ കൊച്ചുതിരുമേനി തന്റെ പിതാവിന്റെ ആലയത്തിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നു. അനന്തതയിലേക്കു പറന്നുപോയ ആ മഹാത്മാവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ചില പ്രഭാകിരണങ്ങളുണ്ട്.—അഗാധചിന്തകൾ, അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം, നിസ്വാർത്ഥസേവനം, വിശാലമായ ഹൃദയം, കർമ്മധീരത—സ്വർണ്ണലിപികളാൽ ഉല്ലേഖനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടമായാത്ത മുദ്രകളാണവ. മരണമേ! നിന്റെ ജയമെവിടെ? എന്നു മരണത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടു കടന്നുപോയ ആ വ്യക്തിത്വം ആകർഷകമല്ലേ. ആ മിന്നൽപ്രഭ അപ്രത്യക്ഷമായി. നികത്താനാകാത്ത ഒരു വിടവായി ആ വിയോഗവിധുരത അവശേഷിക്കുന്നു.

വാത്സല്യം തുളുമ്പിനിന്ന കൊച്ചുതിരുമേനി! മറന്നാലും മറക്കാത്ത അവിടത്തെ സുന്ദരസ്മരണകൾ സ്മൃതിപഥത്തിൽ നിന്നുംമാഞ്ഞുപോകുക അസാദ്ധ്യമാണ്. തകരുന്ന ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ചിതറുന്ന ചിന്തകളെ കോർത്തു കെട്ടിയ ഈ ശിഥിലഹാരം സദയം സ്വീകരിച്ചു അനുഗ്രഹിക്കണമേ.

— 0 —

വാര പഞ്ചാംഗം

	മെയ	ഇടവം	ഈയോർ
ഞായർ	20	5	6
തിങ്കൾ	21	6	7
ചൊവ്വാ	22	7	8
ബുധൻ	23	8	9
വ്യാഴം	24	9	10
വെള്ളി	25	10	11
ശനി	26	11	12

വിശേഷദിവസങ്ങൾ

ഇടവം 25. സ്വർഗ്ഗാരോഹണപ്പെരുനാൾ.

Thought for the Week

"This above all, to thine own self be true,
And it must follow, as the night the day,
Thou can'st not then be false to any man"
Shakespeare.

THE CHURCH WEEKLY

'സത്യത്തിൻെറ പുനരുത്ഥാനം'

മെയ് 17-ാംതീയതി വ്യാഴാഴ്ച എം. ഡി. സിമ്മനാരിയിൽ വച്ച് നടന്ന മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭാ അസോസ്യേഷൻ യോഗനടപടികൾ ഉപസംഹരിച്ചുകൊണ്ട് നി. വ. ദി. മ. ശ്രീ. കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമേനി അതിശ്രദ്ധേയമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. "സത്യത്തെ മനുഷ്യർ കുരിശിൽ തറച്ചു, കൊന്നു, പരിഹസിച്ചു, തുപ്പി, കല്ലറസ്ഥമാക്കി മുദ്രയും വച്ചു. പക്ഷേ മൂന്നാംദിവസം സത്യം ഉയർത്തെഴുന്നേററു. സത്യത്തെ സംഹരിക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല". മനോഹരമായ ഈ ഉപമാലങ്കാരം സത്യത്തിൻെറ അജയ്യമായ നിത്യതയെപ്പററി ശ്രോതാക്കൾക്ക് ബോദ്ധ്യംനൽകി. സുറിയാനി സഭാചരിത്രം അപരമാർത്ഥത്തിനു മകുടോദാഹരണമാണ്. കള്ളക്കാനോനും കള്ളപ്രമാണങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ച എസാട്രഷ്ടികൾ സഭയെ എന്തു നാശത്തിലേക്കാണ് തള്ളിവിട്ടതെന്ന് കഴിഞ്ഞ അരശതാബ്ദത്തെയും, അതിനുമുമ്പുള്ള മാർത്തോമ്മാ സഭയുമായുള്ള കലഹകാലത്തെയുമുള്ള ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. അടുത്ത കാലങ്ങളിലും നമ്മുടെ കേസു ചരിത്രം അങ്ങനെയുള്ള ചില അസത്യമാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്കു നമ്മെ തള്ളിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. കാതോലിക്കാപക്ഷം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യാദർശങ്ങളും തത്വങ്ങളും ന്യായദീക്ഷയുള്ള ആരെയും ആകർഷിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ആ ആദർശങ്ങൾ സാധിച്ചുകിട്ടുന്നതിനുള്ള നാല്പതുകൊല്ലത്തെ പ്രയാണത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും "സത്യ"ത്തെ മാത്രം ആശ്രയിക്കാതെ കഴിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് നാം ഒരു ആത്മപരിശോധന നടത്തേണ്ടതാണ്. അവകാശസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള സമരം സമുദായക്കേസിൽക്കൂടെയാണല്ലോ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതും, നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. ആ കേസിൻെറ നടത്തിപ്പിൽ നാം പരിപൂർണ്ണമായ സത്യദീക്ഷ പാലിച്ചിരുന്നോ? ഈ ആത്മപരിശോധനയിൽ സംതൃപ്തികരമല്ലാത്ത മറുപടികൾ ചിലപ്പോൾ സമുദായാംഗങ്ങളിൽ പലരുടെയും മനസ്സിൽ ഉദിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ ആദർശനിഷ്ഠയുള്ളവരെ നിരാശാഭരിതരാക്കേണ്ടതില്ല. വന്നുപോകുന്ന ചില തൽക്കാല പ്രലോഭനങ്ങൾക്ക് വശംവദരാകുന്നെങ്കിൽ, അവയെപ്പററിയുള്ള പശ്ചാത്താപവും സത്യം ആത്യന്തികമായി വിജയിക്കുമെന്നുള്ള ഉത്തമബോദ്ധ്യവും വീണ്ടും ക്രിസ്തുവിശ്വാസികൾക്ക് ധൈര്യവും പ്രത്യാശയും നൽകേണ്ടതാണ്. ബാവാതിരുമേനിയുടെ അത്യന്തം സന്ദർഭോചിതമായ പ്രസംഗത്തിൽ സത്യത്തെപ്പററി ചെയ്ത പ്രബോധനം സമുദായത്തിൻെറ അനന്തര നടപടികളെ നയിക്കുമെങ്കിൽ, താൽക്കാലികങ്ങളായ എന്തെല്ലാം പരാജയങ്ങൾ ഉണ്ടായാലും ആദർശസാഫല്യം സുനിശ്ചിതമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്.

(5-ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

യം അനുസരിച്ച് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനി ടി. ഇടവകയുടെ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള പള്ളികളിൽനിന്നും ഒരു പണപ്പിരിവ് നടത്തി. ഏകദേശം ഒരു പന്തീരായിരം രൂപായോളം പിരിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു ആലുവാ സിമ്മനാരി പള്ളിയുടെ കിഴക്കുവശത്ത് കുറെ മുറികളുള്ള ഒരു കെട്ടിടം തീർത്തിരിക്കുന്നത്. അതു ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്കും മററും താമസിക്കുന്നതിനു വാടകയ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കയാണ്. ഏതായാലും സുറിയാനിപഠിത്വം നടക്കുന്നില്ല.

അടുത്തകാലങ്ങളിൽ കുറെ ശെമ്മാശ്ശന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കുറേപേർ കത്തനാരുപട്ടവും ഏററിട്ടുണ്ട്. ഇവർ സുറിയാനി പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ പഠിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ആരും അന്വേഷിക്കുന്നില്ല.

ഓർത്തോഡക്സ് സുറിയാനി സഭയുടെ "ഭരണഘടന" ഈയിടെ വായിക്കുന്നതിനിടയായി. അതിൽ 111-ാം വകുപ്പിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സമുദായം വക വൈദികസിമ്മനാരിയിൽ പഠിച്ച് സിമ്മനാരി പ്രിൻസിപ്പാളിൻെറ സർട്ടിഫിക്കേററ് വാങ്ങിയ ആൾക്കു മാത്രം മെത്രാപ്പോലീത്താ പട്ടം കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും മററും. ഇതെത്രയും ആവശ്യവും ന്യായവും ആകുന്നു. കടവിലെ തിരുമേനിയുടെ കാലത്തു് അന്നത്തെ മല്പാനായിരുന്ന കോനാട്ട് ബ. അച്ചൻെറ സർട്ടിഫിക്കേററു കൂടാതെ ആർക്കും അദ്ദേഹം ശെമ്മാശ് പട്ടമൊ, കത്തനാരുപട്ടമൊ കൊടുത്തിരുന്നില്ല. ഇതിനു ഞാൻ ഒരു അനുഭവസാക്ഷിയാണ്. ഇന്നത്തെസ്ഥിതി പരിതാപകരമാണ്. ഇപ്പോൾ സുറിയാനി ശരിയായി പഠിപ്പിക്കാൻ അറിയാവുന്നവർ തന്നെ ചുരുക്കമാണ്. അവരിൽ അധികവും രോഗികളും വൃദ്ധന്മാരുമാണ്. എന്നിരുന്നാലും അവരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ സുറിയാനി പഠിത്വം നടത്തിച്ച് അവരുടെ സർട്ടിഫിക്കേററ് വാങ്ങി മാത്രമേ പട്ടം കൊടുക്കയുള്ളു എന്നു തിരുമേനിമാർ നിശ്ചയിക്കണം. അല്ലാതെ ഈ നിലയിൽ മുമ്പോട്ടു പോകുന്നപക്ഷം സുറിയാനിഭാഷ നാമാവശേഷമായി പോകുമെന്നു മാത്രമല്ല, ശുശ്രൂഷകളും അലങ്കോലമായിത്തീരും. കോട്ടയത്തിനു വടക്കോട്ടുള്ള വൈദികരുടെ പഠനത്തെയാണു ഞാൻ അധികമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. തെക്കോട്ടുള്ളവരുടെ സ്ഥിതി എനിക്കത്ര പരിചയമില്ല. ഏതായാലും ഈ സ്ഥിതി വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നതിനു ചുമതലക്കാർ തിരുമേനിമാരാണെന്ന് ഈ അവസരത്തിൽ സവിനയം അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മാർ ക്ലീമീസ് തിരുമേനിയുടെ ആഗമനം

ക്നാനായ ഇടവകയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി അവരോധിതനായിരിക്കുന്ന മാർ ക്ലീമ്മീസു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ബസ്രായിൽ നിന്ന് യാത്രതിരിച്ചിരിക്കുന്നതായും അദ്ദേഹം മെയ് 22-ാം തീയതി ചൊവ്വാഴ്ച എറണാകുളത്തു എത്തുന്നതുമാണെന്നറിയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു എറണാകുളം ആലുവാ, തൃപ്പൂണിത്തുറ, കോട്ടയം ചിങ്ങവനം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ വച്ച് വിപുലമായ തോതിൽ ഒരു സ്വീകരണം നൽകുവാൻ വേണ്ട എല്ലാ സജ്ജീകരണങ്ങളും ചെയ്തുവരുന്നതുമായറിയുന്നു.

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the week)

ദൈവ വിശുദ്ധിയുടെ അനുഭവം

ഉസ്സീയാ രാജാവു മരിച്ച ആണ്ടിൽ, ദൈവം ഉയർന്നും പൊങ്ങിയുമുള്ള ഒരു സിംഹാസനത്തിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. അവന്റെ വസ്ത്രം ദേവാലയത്തെ മറച്ചു. അതിനു മുകളിൽ സ്രാപ്പികൾ നിന്നു; ഓരോരുത്തർക്കും ആറാറു ചിറകുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടുകൊണ്ടു് അവൻ മുഖം മൂടി; രണ്ടു കൊണ്ടു് കാലുകൾ മൂടി; രണ്ടു കൊണ്ടു പറന്നു. ഒരുത്തൻ മററവനോടു് "സൈന്യങ്ങളുടെ യഹോവാ പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ ഭൂമി മുഴുവൻ അവന്റെ മഹത്വം കൊണ്ടു് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. (ഏശായാ 6: 1—)

പഴയ നിയമത്തിലെ ഏററവും മഹത്തരമായ വേദഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് ഏശായാ ആറാം അദ്ധ്യായം. ഏശായാ പ്രവാചകൻ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ തനിക്കുണ്ടായ അത്ഭുതകരമായ ദൈവസംസർഗ്ഗാനുഭവവും ദിവ്യവിളിയും വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. തനിക്കുണ്ടായ ദിവ്യാനുഭവം ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അനുഭവമാണു്. മനുഷ്യന്റെ നിലയോ അശുദ്ധിയും ദൈവത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാനുള്ള അപ്രാപ്തിയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായിട്ടാണു് പ്രവാചകൻ ദർശിക്കുന്നതു്.

പ്രവാചകൻ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു വർണ്ണനയല്ല നമുക്കു തരുന്നതു്. ദൈവത്തിന്റെ വസ്ത്രം ദേവാലയത്തെ നിറച്ചിരുന്നു എന്നും, ദിവ്യസിംഹാസനം ദൈവദൂതന്മാരാൽ ചുററപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നും, ദേവാലയം ധൂപം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു എന്നും, ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്താൽ ദേവാലയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം കുലുങ്ങിയെന്നും മററും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ദൈവത്തിന്റെ യാതൊരു വർണ്ണനയും നാം കാണുന്നില്ല. ദൈവം നമുക്കു വെളിപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്നെ നമ്മിൽ നിന്നു മറഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം പ്രവാചകൻ നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ മാവായ വെളിപാടു പോലും പ്രവാചകനെ നശിപ്പിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നത്തക്കവണ്ണം ശക്തിമത്തായിരുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ദിവ്യശക്തി തനിക്കനുഭവപ്പെട്ടപ്പോൾ പത്രോസ് ശ്ലീഹാ കർത്താവിനോടു് തന്നെ വിട്ടു പോകുവാൻ അപേക്ഷിച്ചതായി നാം വായിക്കുന്നു. ദൈവദർശനം പാപിയായ മനുഷ്യനു താങ്ങാവുന്നതിലപ്പുറമായ ഒരനുഭവമാണു്.

സ്രാപ്പന്മാർ "സൈന്യങ്ങളുടെ ദൈവമായ യഹോവാ പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ" എന്നു് ആർത്തട്ടഹസിച്ചു. "പരിശുദ്ധൻ" എന്ന പദത്തിനു രണ്ടർത്ഥമുണ്ടു്. ഒന്നു് ലോകം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദിവ്യമഹത്വത്തെ കുറിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി മനുഷ്യന്റെ അശുദ്ധിക്കെതിരായുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെ കുറിക്കുന്നു. വിശുദ്ധിയില്ലാത്ത മഹത്വമാണു് അക്രൈസ്തവ ദേവന്മാർക്കുള്ളതു്. മഹത്വമില്ലാത്ത വിശുദ്ധിയാണു് കേവലം മാനുഷികമായ ദൈവസ്വഭാവ സങ്കല്പങ്ങൾക്കുള്ളതു്. മനുഷ്യന്റെ ഭാവനയിൽ നിന്നുമാത്രം രൂപമെടുക്കുന്ന ദൈവം കേവലം സാന്മാർഗ്ഗിക പ്രമാണങ്ങളുടെ ഒരു സംഹിതയായി പരിണമിക്കുന്നു. മനുഷ്യകണ്ണുകൾക്കു മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതോ മനുഷ്യന്റെ ആരാധനയെ ആർജ്ജിക്കുന്നതോ ആയ യാതൊന്നും അങ്ങനെയുള്ള സാങ്കല്പിക ദൈവത്തിനില്ല. എന്നാൽ ഏശായാ പ്രവാചകനു വെളിപ്പെട്ട ദൈവം—സർവ്വോപരി നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിൽ വെളിപ്പെട്ട ദൈവം—മഹത്വവും വിശുദ്ധിയും നിറഞ്ഞവനാണു്. ആ ദൈവസന്നിധിയിൽ മനുഷ്യൻ നമ്രശിരസ്കനായി ആരാധന അർപ്പിക്കുന്നു. ദൈവം സൽഗുണസമ്പൂർണ്ണനാണു്; അതേസമയം തന്നെ മനുഷ്യനു ഭയഭക്തിയോടെയല്ലാതെ സമീപിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത പരിശുദ്ധനുമാണു്.

താൻ അശുദ്ധമായ അധരങ്ങൾ ഉള്ള മനുഷ്യനാണെന്നും അശുദ്ധ അധരങ്ങളുള്ള ജനത്തിന്റെ ഇടയിൽ വസിക്കുന്നവനാണെന്നും പ്രവാചകൻ സമ്മതിച്ചേററു പറയുന്നു. പ്രവാചകന്റെ പ്രധാന ജോലി പ്രസംഗിക്കുകയായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം താൻ അധരങ്ങളുടെ അശുദ്ധിയെപ്പററി പറഞ്ഞതു്. എന്നാൽ അധരങ്ങളുടെ അശുദ്ധി തന്റെയും തന്റെ ജനങ്ങളുടെയും ജീവിതത്തിന്റെ അശുദ്ധിയെ മുഴുവൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി ഗണിക്കാവുന്നതാണു്. തനിക്കു ദിവ്യദർശനവും പ്രത്യേകമായ ദിവ്യവിളിയും അനുഭവപ്പെട്ട വേളയിൽ തന്നെ താൻ അശുദ്ധമായ ഒരു ജനസമൂഹത്തിലെ അംഗമാണെന്നുള്ള ബോധം ഏശായായ്ക്കുണ്ടായതു് വളരെ അർത്ഥവത്തായ ഒരു കാര്യമാണു്. യഥാർത്ഥ ദൈവാനുഭവത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണിതു്. മനുഷ്യൻ പ്രത്യേക ആത്മീയാനുഭവങ്ങളാൽ അനുഗൃഹീതനായിത്തീരുമ്പോൾ താൻ മററുള്ളവരെ അപേക്ഷിച്ചു് കൂടുതൽ ഔന്നത്യമോ മാഹാത്മ്യമോ ഉള്ളവനാണെന്നു വ്യാമോഹിച്ചുപോകാറുണ്ടു്. എന്നാൽ യഥാർത്ഥമായ ദൈവജ്ഞാനം മനുഷ്യനെ എപ്പോഴും കൂടുതൽ വിനീതനും പാപബോധമുള്ളവനുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു; മാത്രമല്ല, മററുള്ളവരുടെ പാപത്തിൽ താനും പങ്കാളിയാണെന്നും ചുമതലക്കാരനാണെന്നും ഉള്ള ബോധവും അവനുണ്ടാകുന്നു. ആത്മീയാനുഭവങ്ങളുടെ ലഹരിയിൽ നാം ഉൾപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന ജനസമൂഹത്തെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ നാം മറക്കുകയോ, നാം അവരിൽ നിന്നു കൂടുതൽ അകന്നുപോകുകയോ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ അനുഭവം ക്രിസ്തീയമല്ലതന്നെ.

ഏശായായുടെ ദർശനം ഒരു പ്രവാചകന്റെ വിളിക്കാവശ്യമായ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. (1) അവന്റെ അധരങ്ങൾ ദൈവസ്പർശനമാകുന്ന അഗ്നിയാൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടണം; എന്നാൽ മാത്രമേ, ദൈവത്താൽ അയയ്ക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥയായ ദൈവത്തിന്റെ ശബ്ദം അവനു കേൾക്കുവാൻ കഴിയൂ. സ്വയശക്തിയിൽ ആർക്കും ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകനായിത്തീരുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. സ്വയവിശുദ്ധീകരണവും യാതൊരു മനുഷ്യനും സാദ്ധ്യമല്ല. ദൈവവിളി ശ്രവിച്ച മാത്രയിൽ ഏശായായ്ക്കു ദൈവത്തിനു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. "ആർ നമുക്കുവേണ്ടി പോകും?" എന്നു ദൈവം ചോദിക്കുന്നു. മറുപടിക്കായി ദൈവം കാത്തിരിക്കുന്നു. ദൈവം ബലം പ്രയോഗിക്കുന്നില്ല. ഏശായായുടെ നിശ്ചയം സ്വതന്ത്രമായിരിക്കണം. (2) നിശ്ചയസ്വാതന്ത്ര്യമാണു് ഒരു പ്രവാചകന്റെ വിളിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള മറെറാരു പ്രധാന കാര്യം. ദൈവവേലയ്ക്കുള്ള ആഹ്വാനം ഓരോ മനുഷ്യനെയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിനുള്ള മറുപടി സ്വതന്ത്രമായ നിലയിൽ മനുഷ്യൻ നൽകുവാനായി ദൈവം ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു.

ഏശായാ പ്രവാചകൻ തനിക്കു ലഭിച്ച ദൈവശാസനയുടെ സാരം നമ്മെ അറിയിക്കുന്നു. "ഈ ജനത്തിന്റെ ഹൃദയം തടിപ്പിക്കുക; അവരുടെ ചെവികളെ ഭാരപ്പെടുത്തി, കണ്ണുകളെ അടച്ചുകളയുക." ഇതെങ്ങനെയാണു് ദൈവഹിതമാകുന്നതു്? ദൈവഹിതമാണെങ്കിൽ തന്നെയും ഒരു പ്രവാചകനും ആ

വിശുദീപം

ഭൂതോച്ചാടനം

(പുത്തൻകാവു മാത്തൻ തരകൻ)

മർത്ത്യനന്ദനനന്നൊരുനാളി-
ലെത്തി യൂദദേവാലയം തന്നിൽ
സാരമാമുപദേശ പ്രസൂന-
സൗരഭത്താൽ ജനങ്ങളെയെല്ലാം
ധന്യരാക്കിത്തിരുവടിയാർക്കും
വന്ദ്യനായി വിളങ്ങുന്ന നേരം
കേട്ടു പള്ളിതൻ കോണിൽ നിന്നാരും
ഞെട്ടുമാറുള്ളോരുൽക്കടനാദം
നോക്കിനാർ ജനമൊക്കെ ശ്ശിരസ്സു-
പൊക്കി ഘോരാട്ടഹാസ പ്രദേശം
പള്ളി തന്നുടെ മൂലയിലായി-
ത്തുള്ളിനിന്നാനൊരാൾ ഭൂതഗ്രസ്തൻ.
ചുണ്ടുകൂട്ടിക്കടിച്ചാർ ചിലർ, കൈ-
കൊണ്ടു തല്ലുവാനാംഗ്യം കാണിച്ചാർ.
പല്ലിറുമ്മി നിന്നാർ ചിലർ വേഗം
കല്ലു തേടിത്തുടങ്ങിയെറിവാൻ.
ദേവമന്ദിരം തന്നിലെശ്ശാന്ത
ഭാവമെല്ലാം നശിപ്പിച്ചുനിന്ന
ഭ്രാന്തനെക്കൊല ചെയ്യാതിരുന്നാ-
ലെത്തുമന്യ വിപത്തെന്ന പരർ.
തത്ര വാണജനത്തിന്റെ ഭാവ-
ഭേദമൊന്നിലുമുള്ളിളകാതെ
മാറി മൂലയിൽ നിന്നവൻ മുന്നം
മാന്യനായി വസിച്ചവൻ തന്നെ
കഷ്ടകാലത്തിൽ ചെന്നു കരേറി
ദുഷ്ടനാമൊരു ഭൂതമവനിൽ
അന്നു മററു ജനങ്ങളോടൊത്താ-
ബ്ഭൂതഗ്രസ്തനും പള്ളിയിലെത്തി
ഭവ്യമൂർത്തിയാം ശ്രീയേശുവിന്റെ
ദിവ്യമാം മുഖചന്ദ്രനെക്കാൺകെ,
സർവ്വവിജ്ഞാനസാഗരമാം തൻ
പാവനോക്തികൾ നേരിട്ടു കേൾക്കെ,

ഭീതിപൂണ്ടു വിറച്ചു ദുർഭ്ഭൂതം
വാതിലന്വേഷിച്ചാൻ രക്ഷനേടാൻ.
കണ്ണുചെല്ലുന്ന ദിക്കിലശേഷം
കന്യകാസുതൻ നില്പതായ്ക്കണ്ടു.
തീ പടർന്നുപിടിച്ച വനത്തി-
ലാപതിച്ചൊരു പാമ്പുപോൽ ചുററി.
"പോവതെങ്ങിനെ, പോകാതെതത്ര,
പാർക്കിൽ ബ്ഭാവിയെന്തായ് ഭവിക്കും.
പോകിലേതൊരു ദിക്കിൽ ഞാനെന്റെ
ഭീകരാകൃതി മുററുമൊളിക്കും."
അപ്പിശാചവമോർത്തങ്ങുമിങ്ങും
തപ്പിത്തങ്ങിപ്പരാജിതനായി.
ദീനബന്ധുവാം ക്രിസ്തുവിനോടായ്
മാനമററേവം യാചിക്കയായി.
"തെല്ലു കാരുണ്യമേലണമെന്നിൽ
കൊല്ലരുതെന്നെ കാരുണ്യമൂർത്തിൻ
വല്ല ദിക്കിലുംപോയി ഞാനാർക്കു-
മല്ലലേകാതെ പങ്ങിയിരിക്കാം"
സ്വാധികാരസ്വരത്തിലന്നേര-
മാധിനാശകൻ ദേവൻ കഥിച്ചു
"വിട്ടുപോക, നീ ദൂരെയിനിമേൽ
തൊട്ടുപോകരുതീ നരൻ തന്നെ."
ഭൂതബാധിതനാകിയ മർത്ത്യൻ
ഭൂമിയിൽ തടിപോൽ നിപതിച്ചു.
തല്ലുകൊണ്ട ഭുജംഗം കണക്കു
താഴെവീണു കിടന്നൊരു മർത്ത്യൻ
ഖേദമാർന്നു പുളഞ്ഞുഞെരിഞ്ഞു
രോദനം ചെയ്കെ ദുഷ്ടനാബ്ഭൂതം
മേഘനാദം മുഴക്കിഗ്ഗമിച്ചു
ശോകമററു നരനെഴുന്നേററു.
കണ്ടു മാനവരൊക്കെയാശ്ചര്യം
കൊണ്ടു ശ്രീയേശു നാഥനെ വാഴ്ത്തി.

ചിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല ഇതു്. തങ്ങളുടെ ദൂതു് സകലർക്കും ഇമ്പകരവും ആകർഷണീയവുമായിരിക്കണമെന്നാണു് എല്ലാ പ്രാസംഗികന്മാരും ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ശ്രോതാക്കൾക്കു വെറുപ്പും വിരോധവുമുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യം പറയുവാൻ ആർ മുതിരും? യഥാർത്ഥപ്രവാചകന്മാർ ദൈവത്തിന്റെ ന്യായവിധിയെ മനുഷ്യജാതിക്കു വെളിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഉപകരണങ്ങളാണു്. ആ കൃത്യം എത്രതന്നെ അരോചകമായാലും അവർ നിർവ്വഹിച്ചേ തീരൂ. പ്രവാചക പ്രഭാഷണങ്ങൾ എപ്പോഴും മനുഷ്യന്റെ എതിർപ്പിനു് ഇടയാക്കുന്നു. മനുഷ്യർ കള്ളപ്രവാചകന്മാരെയാണു് സാധാരണമായി സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതു്—അതായതു് സത്യത്തെ അവഗണിച്ചു് ശ്രോതാക്കളുടെ പ്രീതിയെ ലാക്കാക്കി പ്രസംഗിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നവരെ. യഥാർത്ഥ പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രഭാഷണങ്ങൾക്കു ചെവികൊടുക്കാതിരിക്കുകമാത്രമല്ല മനുഷ്യർ ചെയ്യാറുള്ളതു്; അവരെ കല്ലെറിയുക കൂടെ ചെയ്യും. വ്യക്തികളോടും സമൂഹങ്ങളോടും സഭയോടും ദൈവത്തിന്റെ നാമത്തിൽ ധൈര്യസമേതം സത്യം തുറന്നുപറയുവാൻ ആവശ്യമായ ദൈവാനുഭവവും ദൈവവിളിയും ഉള്ള പ്രവാചകന്മാർ ഇന്നു നമ്മുടെ ഇടയിൽ എഴുന്നേൽക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "ആർ നമുക്കുവേണ്ടി പോകും?" എന്നു ദൈവം യെശായായോടു ചോദിച്ചതു പോലെ ഇന്നു നമ്മോടും ചോദിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ ചോദ്യം കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം നാം ദൈവസന്നിധിയിൽ ദിനംപ്രതി ജീവിക്കുന്നുണ്ടോ? അതിനു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന മറുപടി നൽകുവാൻ പ്രാപ്തരാകേണ്ടതിനു നാം പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ചിന്തിക്കുകയും കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടോ?

പട്ടംകൊട

കാതോലിക്കാ ബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഈ മാസം 14—ാം തീയതി തിങ്കളാഴ്ച പഴയസെമിനാരി ചാപ്പലിൽ വച്ചു് മെ. സി. ഈ. ജോർജ്ജ് ബി. എ., കെ. എ. ജോർജ്ജ് ബി. എസ്‌സി. എന്നിവർക്കു യവ്പ്പദിയക്കിനോ സ്ഥാനം നൽകിയിരിക്കുന്നു.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

തിങ്കൾ ഉല്പത്തി. 20

ഗെരാർ രാജാവായ അബീമേലെക്കിനെ ഭയപ്പെട്ടു് അബ്രഹാം തന്റെ ഭാര്യയായ സാറായെപ്പററി സഹോദരി എന്നു പറഞ്ഞതു് തെററാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. സ്വന്ത ജീവനെ ഓർത്തു് തന്റെ ഭാര്യയെ ഈ വിധമുള്ള ഒരു ശോധനയിൽക്കൂടെ കടന്നു പോകുവാൻ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കരുതായിരുന്നു. അതുമൂലം അബ്രഹാം യഹോവയുടെ തിരുനാമത്തിനു അപമാനം വരുത്തുകയാണു ചെയ്തതു്. യഹോവയുടെ വിശ്വസ്ത ദാസനായ അബ്രഹാം അവിശ്വസ്തതയോടെ വർത്തിച്ചു എങ്കിൽ അതിന്റെ അന്ത്യപ്രതിഫലനം ദൈവത്തിലാണു് ചെന്നവസാനിക്കുന്നതു്. അയോഗ്യമായി ജീവിക്കുന്ന ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും ക്രിസ്തുവിനു അപമാനം വരുത്തിവയ്ക്കുന്നു എന്നു പലപ്പോഴും നാം സ്മരിക്കാറില്ല. അബ്രഹാമിന്റെ മുമ്പിൽ അബീമേലെക്കിനെപ്പോലെ നാമധേയ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മുമ്പിൽ അക്രൈസ്തവർ ശോഭിക്കാറുണ്ടു്. നാമെപ്പോഴെങ്കിലും ദൈവ തിരുനാമത്തിനു കളങ്കം ചാർത്തുവാൻ കാരണക്കാരായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നുറുങ്ങിയ ഹൃദയത്തോടും നനഞ്ഞ നയനങ്ങളോടും കൂടി ദൈവത്തിൽ ശരണപ്പെടാം.

ചൊവ്വ. ഉല്പത്തി. 21.1-21

ദൈവ നിർദ്ദിഷ്ടമായ സമയത്തു സാറാ ഗർഭം ധരിച്ചു ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ ദാസിയുടെ പുത്രൻ സ്വപുത്രനോടുകൂടെ അവകാശിയാകുക എന്നുള്ളതു് സാറായിക്കു ചിന്തിക്കുവാൻപോലും പാടില്ലാത്ത ഒരു കാര്യമായിത്തീർന്നു. ആ ഭവനത്തിൽ സർവ്വസ്വാതന്ത്ര്യനായി വളർന്ന യിഷ്മായേലിനു് തന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ സ്ഥാനം ഉള്ള മറെറാരവകാശിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം അസഹ്യമായി തോന്നിക്കാണും. അതുകൊണ്ടവന്റെ പെരുമാററത്തിൽ വന്ന വ്യത്യാസം ആയിരിക്കാം അവരെ ഭവനത്തിൽ നിന്നു അയച്ചുകളവാൻ സാറായെ പ്രേരിപ്പിച്ച മറെറാരുകാരണം! "ഹാഗാർ അബ്രഹാമിനു പ്രസവിച്ച മകൻ പരിഹാസി എന്നു സാറാ കണ്ടു". ദൈവ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അബ്രഹാമും അവളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വഴിപ്പെട്ടു. നിസഹായിയായി പുറപ്പെട്ട ഹാഗാറുടെ അനുഭവം സൂക്ഷിക്കുക. അവൾ അവളുടെ കഴിവിന്റെ അങ്ങേഅററത്തെത്തി പരവശയായ ആ മാതാവു് കുഞ്ഞിനെ ഒരിടത്തു കിടത്തി ദൂരെമാറി ഇരുന്നു. അപ്പോൾ ദൈവം വെളിപ്പെട്ടതും ഒരു മാർഗ്ഗം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതും സൂക്ഷിക്കുക. മനുഷ്യന്റെ കഴിവുകളും സാമർത്ഥ്യങ്ങളും എല്ലാം അവസാനിച്ചു കഴിയുമ്പോഴാണു് ദൈവം പലപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ മാത്രമേ ദൈവത്തിന്റെ വഴികാണുവാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നുള്ളു.

ബുധൻ. ഉല്പത്തി 21. 22-34

ആടുമാടുമേയ്ക്കൽ ജീവിതവൃത്തിയായിരുന്ന അബ്രഹാമിനും അവനെപ്പോലെയുള്ളവർക്കും മൃഗങ്ങൾക്കു് ധാരാളമായി വെള്ളം ലഭിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമായിരുന്നു. അതുമൂലം നീരുറവുകളെ സംബന്ധിച്ചും കിണറുകളെ സംബന്ധിച്ചും കലഹം പല അവസരങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി വി. വേദപുസ്തകത്തിൽ തന്നെ നാം കാണുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സംഭവമാണിവിടെ അനുസ്മരിക്കുന്നതു്. കേവലം ഒരു ഭൗതിക വസ്തുവായ ജലത്തിനും അതുപോലെയുള്ള മററു സാധനങ്ങൾക്കുമായി ജീവിതം ചെലവഴിക്കുന്നവർ "ഞാൻകൊടുക്കുന്ന വെള്ളംകുടിക്കുന്നവനോ ഒരു നാളും ദാഹിക്കയില്ല. ഞാൻ കൊടുക്കുന്ന വെള്ളം അവനിൽ നിത്യജീവങ്കലേക്കു പൊങ്ങിവരുന്ന നീരുറവയായിത്തീരും." എന്നുള്ള കർത്തൃവാഗ്ദത്തം പാടെ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു. വിശ്വാസികൾക്കു ആ ജീവജലം എന്നും എപ്പോഴും ലഭ്യമാകുന്നു. മനുഷ്യാത്മാവിനു സിദ്ധിക്കാവുന്ന മഹാഅനുഗ്രഹങ്ങളിൽ ഒന്നു് ആ നീരുറവയിൽ നിന്നു് അനുസ്യൂതം ജീവജലം കോരികുടിക്കുവാൻ പഠിക്കുകയാണു്. എന്നാൽ ഇന്നു് നമ്മിൽ അധികംപേരും ആ വസ്തുത വിസ്മരിച്ചാണു ജീവിക്കുന്നതു്. അപ്രധാനമായവകൊണ്ടു് നാം തൃപ്തിയടയുകയും ചെയ്യുന്നു.

വ്യാഴം. ഉല്പത്തി 22. 1—3.

നിത്യസ്മരണയ്ക്കും പഠനത്തിനും വിധേയമായിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഗമാണു നാമിന്നു വായിച്ചതു്. "ദൈവം അബ്രഹാമിനെ പരീക്ഷിച്ചു." നമ്മിലുള്ള തിന്മകൾ വിജയിക്കുവാൻ സാത്താൻ നമ്മെ പരീക്ഷിക്കാറുണ്ടു്. നമ്മിലുള്ള നന്മ വിജയിച്ചു കാണുവാൻ ദൈവം നമ്മെ പരീക്ഷകൾക്കു വിധേയനാക്കാറുമുണ്ടു്. പരീക്ഷയാകുന്ന ഉരുക്കു മൂശയിൽ കൂടെ കടന്നു പോകുന്ന വിശ്വാസികൾ അതിന്റെ ഫലമായി സ്വർണ്ണംപോലെ ശുദ്ധി ചെയ്യപ്പെടുന്നതായും കാണുന്നു. അനുദിനജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന പല നിസ്സാര സംഭവങ്ങളും നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ ഒരു ചെറിയ തോതിലെങ്കിലും പരീക്ഷിക്കുന്നവയായിരിക്കും. ആ അവസരങ്ങളിൽ ലഭ്യമാകുന്ന ദൈവികകൃപ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി ജീവിക്കുന്നവർ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ പുരോഗമിക്കുന്നതായി കാണാം. ലോകമഹാകൊടുമുടിയായി എവറസ്റ്റു് ആരോഹണത്തിനു മുതിരുന്നവർ അതിനു മുമ്പു പല ചെറുകൊടുമുടികളും ആരോഹണം ചെയ്തു വിജയം സിദ്ധിച്ചവരായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ശ്രമം പരാജയമടയുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമത്രേ. അതുപോലെ ചെറിയ ചെറിയ പരീക്ഷകളിൽ വിജയിക്കുന്നവർ വലിയ പരീക്ഷകളും വിജയിക്കുവാൻ പ്രാപ്തരായിത്തീരുന്നു.

വെള്ളി. ഉല്പത്തി. 22. 1—3.
എബ്രാ. 11. 17—40.

അബ്രഹാമിന്റെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ളതിലേക്കും വലിയ പരീക്ഷയാണു അവൻ ഈ പ്രാവശ്യം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നതു്. തന്റെ ഏകപുത്രനായ യിസ്ഹാക്കിനെ ദൈവത്തിനു ഹോമയാഗമായി അർപ്പിക്കണംപോലും. ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തെപ്രതി അവൻ പല ത്യാഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചവനാണു്. അവയുടെ എല്ലാം മൂർദ്ധന്യതയാണു നാമിവിടെ ദർശിക്കുന്നതു്. സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം—മാററു്—വികാരങ്ങൾ മാത്രം ആസ്പദമാക്കി നിർണ്ണയിക്കുക സാധ്യമല്ല. അതിനുള്ള ഏകമാനദണ്ഡം സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നവനു വേണ്ടി എന്തു മാത്രം ത്യാഗം സ്നേഹിക്കുന്നവൻ അനുഷ്ഠിക്കും എന്നുള്ളതാണു്. ഒരു മാതാവിനു തന്റെ കുഞ്ഞിനോടുള്ള സ്നേഹം നാം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു ആ മാതാവു ആ കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി എന്തെല്ലാം കഷ്ടതകളും പ്രയാസങ്ങളും സഹിക്കുമെന്നുള്ളതിനെ ആശ്രയിച്ചാണു്. അബ്രഹാമിന്റെ വാഗ്ദത്തപുത്രനായിരുന്നു യിസ്ഹാക്ക് എന്നുകൂടെ നാമോർക്കണം. അവനെ ബലികഴിച്ചാൽ തന്റെ കുടുംബം എങ്ങിനെ നിലനിൽക്കും? ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദത്തം ഏതുവിധം നിറവേറും? എന്നീ ചിന്തകൾ അബ്രഹാമിന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചുകാണാം. എന്നാൽ അവയൊന്നും അബ്രഹാമിനെ പിൻതിരിപ്പിച്ചില്ല.

ശനി ഉല്പത്തി. 22: 1—3. അ: പ്ര: 26. 12-20.

അബ്രഹാമിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവന്റെ അനുസരണംകൂടെ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒരു സന്ദർഭമായിരുന്നു അതു്. അവൻ അടുത്ത ദിവസം ഈ വിധമൊരു കാര്യത്തിനു നി

(ശേഷം 12—ാംപേജിൽ)

അസോസ്യേഷൻ

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനിസഭാ അസോസ്യേഷൻ ഇന്നു കോട്ടയം എം. ഡി. സിമ്മനാരി ഹോളിൽവച്ചു നി. വ. ദി. മ. ശ്രീ. മോറാൻ മോർ ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമനസ്സിലെ മഹനീയാദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സമംഗളം നടന്നിരിക്കുന്നു. പള്ളിപ്രതിപുരുഷന്മാരായി മലങ്കരയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് ഓരോ ഇടവകയ്ക്കു് ഓരോ പട്ടക്കാരും രണ്ടു് അത്മായക്കാരും എന്ന കണക്കിനു് ആയിരത്തിൽപരം പ്രതിനിധികൾ സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. അദ്ധ്യക്ഷനായ അഭിവന്ദ്യതിരുമേനിയെ കൂടാതെ നി. വ. ദി. ശ്രീ മാന്മാരായ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്, മാർ തേവോദോസ്യോസ്, മാർ തീമോത്യോസ് എന്നീ തിരുമേനിമാരും പ്ലാററുഫോറത്തിൽ ഉപവിഷ്ടരായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനാനന്തരം ബാവാതിരുമേനി ഉപക്രമപ്രസംഗം നടത്തി. ദിവംഗതനായ പീലക്സീനോസ് തിരുമനസ്സിലെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ദേഹവിയോഗത്തെപ്പററി തിരുമേനിക്കു വ്യക്തിപരമായും സമുദായത്തിനു പൊതുവേയും നേരിട്ട മഹാനഷ്ടത്തെപ്പററി തിരുമേനി എത്രയും ഹൃദയസ്പർശകമായി വിവരിക്കുകയുണ്ടായി. മീററിംഗിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പ്രമേയങ്ങളെപ്പററി സ്വാഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വയം ബലികഴിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധത ആലോചനകളുടെ കാര്യക്ഷമതയ്ക്കു് സഹായകരമായിരിക്കുമെന്ന് തിരുമേനി ഉൽബോധിപ്പിച്ചതു് ആ മഹാസദസ്സ് സർവാത്മനാ സമാദരിച്ചതായി പിന്നീടുള്ള യോഗനടപടികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി. വിപരീതാഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ ബാവാതിരുമേനിയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ആദരിച്ചുപ്രവർത്തിക്കാൻ പ്രത്യക്ഷമായ സന്നദ്ധത അവിടെ പ്രകടമായിരുന്നു. മാനേജിംഗു കമ്മിററിയുടെ ആലോചനകൾക്കുശേഷം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട പ്രമേയങ്ങൾ ഭേദഗതികൂടാതെതന്നെ അസോസ്യേഷൻ സ്വീകരിച്ചു. ഉച്ചയ്ക്കുശേഷം രണ്ടുമണിക്കു യോഗം വീണ്ടുംകൂടി പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കി.

പ്രമേയങ്ങൾ

1. തുമ്പമൺ മെത്രാസനയിടവകയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ, അസോസ്യേഷൻ വൈസ്പ്രസിഡണ്ടു് എന്ന നിലകളിലും മററും നിസ്തുലസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള നി. വ. ദി. ശ്രീ. മാർ പീലക്സീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താതിരുമനസ്സിലെ അകാലദേഹവിയോഗത്തിൽ ഈ യോഗത്തിനുള്ള ഖേദം രേഖപ്പെടുത്തുകയും തിരുമനസ്സിലെ ആത്മാവിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്യുന്നു. (എല്ലാവരും എഴുന്നേററുനിന്നു പാസ്സാക്കി.)

2. മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്കു ദിവ്യശ്രീ വി. കെ. മാത്യു കത്തനാർ ബി. ഏ. ബി.ഡി., ദിവ്യശ്രീ. പി. ഇ. ദാനിയേൽ കത്തനാർ ബി. ഏ. ബി. ഡി. എന്നിവരെ ഈ യോഗം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

3. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമേനിയുടെ സഹായത്തിനു് ഒരു അസിസ്റ്റൻറുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ഈ യോഗം തീരുമാനിക്കുകയും, ആ അസിസ്റ്റൻറിനെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തെരഞ്ഞെടുത്തു് നിയമിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

4. അസോസ്യേഷൻ മാനേജിംഗു് കമ്മിററിയിൽ 27 പട്ടക്കാരും 54 അത്മായക്കാരും ഉൾപ്പെടെ 81 അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അവരിൽ 15 പേരെ സമുദായത്തിലെ വിവിധ സ്ഥാപനങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതിനും മററുമായി മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമേനി നോമിനേററ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും ശേഷമുള്ള 66 പേരെ (22 പട്ടക്കാരും 44 അത്മായക്കാരും) അസോസ്യേഷൻ തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നും ഈ യോഗം തീരുമാനിക്കുന്നു.

മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്കു തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദിവ്യശ്രീ വി. കെ. മാത്യു കത്തനാർ ബി. ഏ. ബി. ഡി. (വലത്തുവശം) ദിവ്യശ്രീ പി. ഇ. ദാനിയേൽ കത്തനാർ ബി. ഏ. ബി. ഡി. (ഇടത്തുവശം)

5. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ 733-ാം നമ്പർ ക്ഷണകല്പനസഹിതം അയച്ചിരുന്നതും 110-ലെ അസോസ്യേഷനിൽ പാസ്സാക്കപ്പെട്ട ഭരണഘടനയിൽ മാനേജിംഗുകമ്മിററി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ഭേദഗതികൾ ചേർത്തു് ഒന്നായി അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഭരണഘടന ഈ യോഗം പാസ്സാക്കുന്നു. ഈ ഭരണഘടനയിൽ വല്ല ഭേദഗതികളും അവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ കഴിയുന്നതുംവേഗത്തിൽ മാനേജിംഗുകമ്മിററിക്കു നിർദ്ദേശം നൽകുന്നതിനു് മാർ തേവോദോസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അദ്ധ്യക്ഷനായി 13 അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു കമ്മിററിയെ കൂടുതൽ അംഗങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരത്തോടുകൂടി ഈ യോഗം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

6. പുതിയ മാനേജിംഗ് കമ്മിററി അംഗങ്ങളായി 22 പട്ടക്കാരും 44 അത്മായക്കാരും ഉൾപ്പെടെ 66 പേരെ ഈ യോഗം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. (തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളുടെ പേരുകൾ യോഗത്തിൽ വായിച്ചുപാസ്സാക്കപ്പെട്ടു.)

7. പൗരസ്ത്യകാതോലിക്കാസിംഹാസനത്തോടും അതിൽ വാണരുളുന്ന നി. വ. ദി. മ. ശ്രീ മോറാൻ മാർ ബസ്സേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമേനിയോടും ഈ അസോസ്യേഷനുള്ള അചഞ്ചലമായ ഭക്ത്യാദരവുകളെ ഈ യോഗം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന പ്രമേയം എല്ലാവരും എഴുന്നേററുനിന്നു പാസ്സാക്കി.

ചരിത്രപംക്തി

മെനസീസിൻെറ രണ്ടാമത്തെ മുളന്തുരുത്തി സന്ദർശനം

(പി. എം. പത്രോസ് പാലച്ചോട്ടിൽ)

സ്ത്രീജനങ്ങൾ കളവുപറകയില്ലെന്നൊരു ധാരണയാണു പറങ്കിമെത്രാനുണ്ടായിരുന്നതു്. എന്നാൽ താൻ അന്വേഷിച്ചുവന്നയാൾ പള്ളിയിൽ ഒളിച്ചിരുപ്പുണ്ടെന്നുള്ളതു പട്ടാളക്കാർപോലെ സ്പഷ്ടമായി ചാരന്മാർമൂലം അറിഞ്ഞിരുന്ന മെനസീസ് ഈ അബലകളുടെ വാക്ക് എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും. ഇല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. പള്ളിയും ചുററുപാടുകളും ഒന്നു പരിശോധിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയെ തങ്ങൾക്കുള്ളുവെന്നും അതിലേക്കു രാജകൽപ്പന ഉണ്ടെന്നും കൽപ്പനയെ ധിക്കരിക്കുന്നതു അപൽക്കരമാണെന്നും മെനേസീസും വാദിച്ചു. ഏതു രാജകൽപ്പനയായാലും തങ്ങളുടെ തല പോയാലും ജീവൻ കളഞ്ഞാലും മതവിപരീതിയായ ഒരു മെത്രാൻ ശുദ്ധമാനപള്ളി മതിൽക്കകത്തു കാലു കുത്താൻ തങ്ങളുടെ ആയുസ്സുള്ളപ്പോൾ സമ്മതിക്കയില്ലെന്നും, തങ്ങൾ രാജാവിനോ രാജ്യത്തിനോ വിരോധമായി യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും അങ്ങാടിക്കാരായ സ്ത്രീജനങ്ങൾ അട്ടഹാസിച്ചു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ദ്വിഭാഷി മുഖാന്തിരവും മററും ഈ വക വിവരങ്ങൾ മെത്രാൻ കണ്ടും കേട്ടും മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹ

കൊണ്ടു മേൽഭാഗത്തുനിന്നു കീഴോട്ടു കോന്തിപ്പിളർന്നുകളഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അനുവദിക്കായ്കയാൽ പട്ടാളക്കാരിൽ ഒരുവൻപോലും പള്ളിമതിൽക്കകത്തുകാലെടുത്തു കുത്തുകപോലും ചെയ്തില്ല. പട്ടാളക്കാർ പള്ളിക്കുചുററും ഭദ്രമായികാവലും ഉറപ്പിച്ചു. അഭയാർത്ഥികൾക്കു രക്ഷപെടാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണാതെ അപരും വിഷമിച്ചു.

പള്ളിയിലും പരിസരങ്ങളിലും ബഹളം ഒന്നിനൊന്നു വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവിവരം മേൽപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഈ ഘട്ടത്തിൽ അങ്ങാടിയുടെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തുനിന്നുആകാശത്തോളം ഉയരുന്ന ധൂമപടലങ്ങൾ പൊങ്ങുന്നതു

ക്നാനായ ഇടവകയുടെ നി. വ. ദി. ശ്രീ. മാർ ക്ളീമീസ് തിരുമേനി

ത്തിനു പള്ളിയുടെ മുൻവശത്തു നിൽക്കുന്നതിനല്ലാതെ വാതിൽപടിയിൽ ചവിട്ടാൻപോലും സാധിച്ചില്ല. ഇതിനിടയ്ക്കു് ആരോ അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്ന പുറംകുപ്പായം മൂർച്ചയുള്ള അരിവാൾ

കണ്ടു. അതിനെത്തുടർന്നു വലിയൊരു ക്രൂരനിലവിളിയും കേട്ടു. ആളുകൾ സംഭ്രമിച്ചു ലക്കില്ലാതെ ഓട്ടവും ആരംഭിച്ചു. ചിലർ ഓടുന്നു. ചിലർ നിലവിളിക്കുന്നു. ചിലർ മാർത്തോമ്മായെ വിളിക്കു

പ്രമേയാവതരണങ്ങൾക്കു ശേഷം ബാവാ തിരുമേനി ഉൽബോധജനകമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. സത്യത്തെ മുൻനിറുത്തി ജീവിക്കണമെന്നും, കള്ളക്കാനോനും കള്ളപ്രമാണങ്ങളും ത്യജിക്കണമെന്നും, അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനം വി. പത്രോസിൻേറതാണെങ്കിൽ കതോലിക്കാസിംഹാസനം ഇൻഡ്യയുടെ കാവൽക്കാരനായ വി. തോമ്മാശ്ളീഹായുടേതാണെന്നും, ഈ രണ്ടു സിംഹാസനങ്ങൾ തമ്മിൽ വലിപ്പച്ചെറുപ്പം സങ്കൽപ്പിക്കുന്നതു്, ഹൂദായ കാനോനിൽ പൊതു സുന്നഹദോസിൽ ഇരിപ്പിടങ്ങൾ ക്രമീകരിക്കുന്നതിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനം മാർപാപ്പായ്ക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മറെറല്ലാ പാത്രിയർക്കീസന്മാരും മാർപ്പാപ്പായിക്കു കീഴെയാണെന്നു് അവകാശപ്പെടുന്നതുപോലെ മൗഢ്യമാണെന്നും, ഒരു ബാങ്കപററിൽ ബറോഡാരാജാവിനു് ഒന്നാം സ്ഥാനവുംതിരുവിതാംകൂർമഹാരാജാവിനു് അതിൽ താണ ഒരുസ്ഥാനവും വന്നതുകൊണ്ടു് ബറോഡാരാജാവിൻെറ മേൽക്കോയ്മയിൻ കീഴിലാണു് തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവെന്നു പറയുന്നതുപോലെ ഒരു ഭോഷത്വമാണു് ഈ വാദധാരണയെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു.

Reg. No. T 64   Licence No. 498   Date 20-8-1946   Reg 5268

THE CHURCH WEEKLY

ന്നു. ചിലർ നെഞ്ചത്തടിക്കുന്നു. പറങ്കിമെത്രാൻ ഞങ്ങളുടെ അങ്ങാടികൾ തീവെച്ചേ എന്നു ചിലർ അലറുന്നു. പട്ടാളക്കാർ പള്ളി കാവൽ ഉപേക്ഷിച്ചു ബഹളം കേട്ട സ്ഥലത്തേക്കു് ഓടി. പള്ളിമുററവും പരിസരങ്ങളും പൂഴിയിട്ടാൽ താഴാത്തവിധം ജനങ്ങൾ തടിച്ചുകൂടി. ഇതിനിടയിൽ മെനേസിസ്സും കൂട്ടുകാരും മടങ്ങിപ്പോയെന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ. അർക്കദിയാക്കോനും കൂട്ടുകാർക്കും രക്ഷപെടാൻ ഇതിൽകൂടിയ മാർഗ്ഗം മറെറാന്നില്ലായിരുന്നു. ഈ തക്കത്തിൽ അവർ ധരിച്ചിരുന്ന ഉടുപ്പുകളെല്ലാം മാറി വേറെ ആത്മായരുടെ വേഷത്തിൽ പള്ളിയിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങി. ജനപ്പെരുപ്പംമൂലം ആളുകളെ പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കാൻപോലും സാധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നാണു പഴമ. അക്കാലത്തു പള്ളിയുടെ വടക്കെ മതിലിൽ ഏതാണ്ടു മദ്ധ്യഭാഗത്തോടടുത്തു ഒരു പടിയും പടിപ്പുരയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ പടിപ്പുരയും മുൻഭാഗത്തു ചാരുപടികളോടും അഴികളോടും കൂടി പള്ളിയുടെ പൂമുഖവും അതോടുചേർന്നു് ഒരു ചെറിയ മുറിയും കൂടി പ്രസ്തുത ഇടവകക്കാരായ തന്നെ മണ്ണുമ്മൻ എന്ന വീട്ടുകാർ സ്വന്ത ചിലവിന്മേൽ പണികഴിപ്പിച്ചു പള്ളിക്കാര്യത്തിലേക്കു സൗജന്യപൂർവ്വം നൽകിയതായിരുന്നു. ഈ പേരിൽ യാതൊരു കുടുംബവും ഇന്നു് അവിടെ ഇല്ല. അർക്കദിയാക്കോനും മററും പള്ളിമുററത്തുനിന്നു് ഈ പടിപ്പുരയിൽകൂടി ഇറങ്ങി വടക്കുഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന കാട്ടിൽ കയറി മറയുകയും ചെയ്തു. അവിടെനിന്നു തിരിച്ചു തക്കതായ അഭയസ്ഥാനത്തു്—അങ്കമാലിപ്പള്ളിയിൽ എന്നാണു കേൾവി—എത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ പടിപ്പുര ഒന്നല്ല രണ്ടു് അർക്കദിയാക്കോന്മാർക്കു് അഭയംനൽകിയിട്ടുള്ളതാണു്.

യുക്തിപ്രശ്നങ്ങൾ

(ആറു്)

5) മാത്തനും പോത്തനും സഹോദരന്മാരാകുന്നു. മാത്തൻ പറയുന്നു: "കുഞ്ഞൻ എൻെറ സഹോദരപുത്രനാണു്". പോത്തൻ പറയുന്നു: "കുഞ്ഞൻ എൻെറ സഹോദരപുത്രനല്ല". എന്നാൽ പോത്തനും കുഞ്ഞനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്തായിരിക്കും?

6) ഒരാൾ ഒരു സാധനം വാങ്ങിച്ചു. വാങ്ങിയ സാധനം അവനു വേണ്ടി ആയിരുന്നില്ല. സാധനം വിററയാളിനു് അതുപയോഗിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യവുമല്ല. അതുപയോഗിച്ച ആൾ അതു കണ്ടുമില്ല, മനസ്സിലാക്കിയുമില്ല. എന്നാൽ ആ സാധനം എന്താണു്?

കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഉത്തരങ്ങൾ.

4) 33, 13, 3
5) 6, [illegible]

അഭിപ്രായത്തിനു കിട്ടിയ പുസ്തകങ്ങൾ

മലയാള ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യസമിതി വകയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും അഭിപ്രായത്തിനു് അയച്ചുതന്നവയുമായ താഴെ പേർപറയുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ നന്ദിപൂർവ്വം കൈപ്പററിയിരിക്കുന്നു. ഇവ എം. സി. എൽ. സി. സെയിത്സ് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു്, തിരുവല്ലാ, മാർത്തോമ്മാ ബുക്കു് ഡിപ്പോ തിരുവല്ലാ, സി. എം. എസ്സ്. പ്രസ്സ് ബുക്കുഡിപ്പോ, കോട്ടയം, ഡയോസിസൻ ബുക്കുഡിപ്പോ, കോട്ടയം, ലണ്ടൻ മിഷ്യൻ ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം, ബുക്കു് ആൻഡു് ട്രാക്ടു് ഡിപ്പോ ചെങ്ങന്നൂർ എന്നീസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നു് വാങ്ങിക്കാവുന്നതാണു്.

	Rs as pis
പന്ത്രണ്ടു നല്ല കഥകൾ	0—1—6
ജോൺ ബനിയൻ	0—1—6
ജോൺ വെസ്ലി	0—1—6
വില്യം [illegible]	0—1—6
ജോർജ്ജ് ഫോക്സ്	0—1—6
മാർട്ടിൻ ലൂഥർ	0—1—6
ക്രിസ്തുസംഗീത	0—1—6
റോമാലേഖനം വ്യാഖ്യാനം	0—12—0
യൂദായുടെ ലേഖനം ,,	0—3—0
സങ്കീർത്തനം വ്യാഖ്യാനം രണ്ടാം പുസ്തകം	0—12—0
വി. യോഹന്നാൻെറ സുവിശേഷം വ്യാഖ്യാനം	1—0—0
പഴയനിയമ പ്രവേശിക ഒന്നാം പുസ്തകം	0—12—0
ടി രണ്ടാംപുസ്തകം	0—12—0

(9—ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

യുക്തമാകുമെന്നു് സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചു കാണുകയില്ല. എങ്കിലും ദൈവികാജ്ഞ ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടു് ആ കാര്യനിർവ്വഹണം ഒട്ടും നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയില്ല. അടുത്തദിവസം അതിരാവിലെ അവനതിനായി പുറപ്പെട്ടു. മനുഷ്യസഹജമായി അവൻ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ആ ദൗത്യം നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമായിരുന്നു. ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു് അബ്രഹാം ആരോടും, ഭാര്യയായ സാറായോടുപോലും ആലോചിക്കയും ചെയ്തില്ല. യാത്രയ്ക്കുവേണ്ട സജ്ജീകരണങ്ങൾ ചെയ്തതുപോലും അവൻ തന്നെയായിരുന്നു. ദൈവത്തിൻെറ ആജ്ഞ, നടത്തിപ്പു്, സാമാന്യം വ്യക്തമായി ലഭിച്ചിട്ടുപോലും എത്രയോ പേർ കാര്യങ്ങൾ മുമ്പോട്ടു തള്ളിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. അബ്രഹാമിൽ കാണുന്ന അനുസരണസന്നദ്ധത പൗലൂസ്ശ്ലീഹായിലും നാം കാണുന്നുണ്ടു്. തൽഫലമായി അവരിരുവരും ക്രൈസ്തവഭക്തന്മാരുടെയിടയിൽ എത്ര വലിയൊരു പ്രേരകശക്തിയായി തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുക.

Printed and Published by N. M. Abraham B. A. at The Malayala Manorama Press, Kottayam.